

Sygn. akt II Ka 249/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Sędziowie: Sędzia SO Marek Ziółkowski

Sędzia SO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2021r.

sprawy **J. S. (1)**

oskarżonego z art.177§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 29 lipca 2020r., sygn. akt II K 329/17,

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenia o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych K. D. i L. D. zawarte w punkcie 3.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. D. i L. D. kwoty po 840zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Anna Klimas Agata Wilczewska Marek Ziółkowski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 249/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 29.07.2020 r., sygn. akt II K 329/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
--	--

b/ zeznania świadka A. T. stoją w sprzeczności z ocenionymi jako w pełni wiarygodne zeznaniami świadka A. K.;

c/ zeznania świadka A. T. nie korespondują z wnioskami opinii sporządzonej przez biegłych z (...) Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof, dra J. S. (2) w K. w zakresie dotyczącym usytuowania pieszego (pokrzywdzonego J. D.) w odniesieniu do pojazdu w chwili potrącenia;

d/ świadek A. T., z uwagi na znajomość z pokrzywdzonym J. D., jest osobą zaangażowaną emocjonalnie po stronie pokrzywdzonego i jego rodziny - która to dowolna ocena dowodu miała istotny wpływ na ustalenie, że pokrzywdzony J. D. przechodził na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy kierowanego przez oskarżonego samochodu marki B. i w konsekwencji na treść orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa za czyn z art. 177 § 2 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dowolnym ustaleniu (tzw. błąd dowolności), że pokrzywdzony J. D. podjął manewr obronny próbując uniknąć zderzenia z samochodem oskarżonego J. S. (1) w sytuacji, gdy okoliczność ta nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym i stanowi li tylko dowolne (bezpodstawne) przypuszczenie, przy czym błąd ten miał istotny wpływ na ustalenie, że pokrzywdzony J. D. przechodził na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy kierowanego przez oskarżonego samochodu marki B. i

w konsekwencji na treść orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa za czyn z art. 177 § 2 k.k.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przeinaczeniu (tzw. błąd dowolności) wynikającego z zeznań świadka T. K. faktu, że widoczność w dniu zdarzenia była ograniczona i odniesienie tego faktu do widoczności także w obrębie przejścia dla pieszych w sytuacji, gdy wypowiedź świadka dotyczyła ogólnych warunków pogodowych panujących na drodze, nie zaś widoczności w obrębie samego przejścia dla pieszych, co do którego świadek wielokrotnie zeznał, że „było bardzo dobrze oświetlone”, przy czym błąd ten miał istotny wpływ na ustalenie, że pokrzywdzony J. D. przechodził na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy kierowanego przez oskarżonego samochodu marki B. i w konsekwencji na treść orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa za czyn z art. 177 § 2 k.k.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na pominięciu (tzw. błąd braku) wynikającego z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci ocenionych jako w pełni wiarygodne zeznań świadka A. K. faktu, że świadek ten kategorycznie wykluczył, aby ktokolwiek przechodził przez pasy w momencie gdy świadek zbliżał się do przejścia dla pieszych, przy czym błąd ten miał istotny wpływ na ustalenie, że pokrzywdzony J. D. przechodził na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy kierowanego przez

	<p>oskarżonego samochodu marki B. i w konsekwencji na treść orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa za czyn z art. 177 § 2 k.k.</p> <p>5. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 K.p.k., poprzez niepowzięcie przez sąd zasadnych wątpliwości co do kierunku przechodzenia pokrzywdzonego przez przejście dla pieszych w sytuacji, gdy w świetle realiów niniejszej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć, które to naruszenie normy postępowania miało istotny wpływ na ustalenie, że pokrzywdzony J. D. przechodził na przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą względem kierunku jazdy kierowanego przez oskarżonego samochodu i w konsekwencji na treść orzeczenia w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa za czyn z art. 177 § 2 k.k.</p> <p>6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 K.p.k., poprzez sporządzenie niespójnego wewnątrznie uzasadnienia wyroku, co znacznie utrudnia podniesienie właściwych zarzutów apelacji oraz przeprowadzenie właściwej kontroli instancyjnej wyroku</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się celowa i doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Sąd odwoławczy nie podzielił jednak zawartych w niej zarzutów.</p> <p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą</p>		

przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

W odniesieniu do powyższego, Sąd orzekający w prawidłowy sposób ocenił zeznania świadka A. T., uzasadniając przy tym szeroko powody przyznania jego zeznaniom przymiotu wiarygodności. Zeznania świadka korespondowały z zeznaniami K. D. jak i J. L., a przy tym były zgodne z ustalonym przebiegiem wydarzeń, ustalonym na podstawie opinii biegłych i stanem faktycznym, iż miejsce zamieszkania pokrzywdzonego J. D. znajdowało się z prawej strony drogi K-92, zatem pokrzywdzony by wrócić do domu musiał w tym celu przekroczyć przejście dla pieszych z lewej strony jezdni na prawą stronę. Mając dodatkowo na uwadze, iż było to jedyne przejście dla pieszych w okolicy, a chodnik znajdował się tylko po lewej stronie, wersja obrony iż pokrzywdzony poruszał się prawym, nieoświetlonym poboczem jezdni nie jest prawdopodobna ani logiczna.

W świetle powyższego, nie można zgodzić się z również z twierdzeniem obrony, iż wersja

przedstawiona przez świadka A. K. najbardziej koresponduje z wnioskami przedstawionymi w opinii biegłych. W tym zakresie Sąd odwoławczy nie dopatrył się również błędu dowolności oraz błędu braku w ocenie zeznań świadka A. K., któremu Sąd orzekający przyznał prymat wiarygodności, wskazując iż świadek co prawda mimo oświetlenia pasów nie widział, by ktokolwiek przechodził przez przejście dla pieszych, jednakże nie da się tego wykluczyć, tym bardziej, iż sam świadek A. K. wskazał, że „w rejonie przejścia dla pieszych usłyszał huk i kątem oka zauważył coś dużego jak leci”, co wyklucza twierdzenie obrony, iż świadek kategorycznie zaprzeczył, by ktoś przechodził przez przejście dla pieszych. Ponadto świadek zeznał, iż ogólna widoczność w dniu zdarzenia była ograniczona, a sam świadek poruszał się za innym pojazdem.

Odpowiednio do twierdzeń obrony, Sąd orzekający przy ocenie zeznań świadka A. K. wziął pod uwagę konsekwencję tychże zeznań, jak również okoliczność iż A. K. jest osobą postronną zarówno dla pokrzywdzonego jak i oskarżonego. Jednocześnie, wbrew twierdzeniom obrony, zeznań świadka A. T. nie deprecjonują pewne różnice w ich treści, w zakresie odległości w jakiej świadek znajdowała od miejsca zdarzenia, bowiem bezsprzecznym jest to, iż A. T. była naocznym świadkiem całego zdarzenia, a rozbieżności w tym zakresie mogły wyniknąć zarówno z upływu czasu, jak i emocji towarzyszącym całemu zdarzeniu. Nie ma przy tym znaczenia, iż świadek w chwili zdarzenia rozmawiała z portierem, skoro widziała którądy i w jakim kierunku poruszał się

pokrzywdzony, bowiem po tym jak zauważyła pokrzywdzonego, podjęła decyzję że wróci razem z nim do domu. Obrona zdaje się pomijać fakt, iż A. T. sama zgłosiła się do rodziny pokrzywdzonego, nikt nie namawiał jej do składania zeznań i mimo, że знаła pokrzywdzonego jak i jego rodzinę to nie miała jakichkolwiek powodów, by zeznawać niezgodnie z okolicznościami, których była naocznym świadkiem, a jej zaangażowanie emocjonalne jest w przedmiotowej sprawie naturalną konsekwencją całego zdarzenia.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących kierunku przechodzenia pokrzywdzonego przez przejście dla pieszych, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie

zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że oskarżony J. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Niezależnie od tego czy pokrzywdzony na przejściu podjął manewr obronny i odwrócił się bardziej tyłem w kierunku nadjeżdżającego pojazdu, czy schodząc z przejścia, nie czynił tego prostopadle do osi jezdni tylko „po skosie” i przy schodzeniu z przejścia był już odwrócony plecami w kierunku nadjeżdżającego pojazdu, to niewątpliwie do jego potrącenia doszło na przejściu dla pieszych, jak wynika również z opinii biegłych, stąd wina oskarżonego w zakresie braku należytego obserwowania przedpola jazdy i braku zachowania szczególnej ostrożności w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych nie budzi wątpliwości.

Jednocześnie nie można podzielić stanowiska obrony w zakresie naruszenia przez Sąd art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., bowiem kontrola instancyjna wykazała, iż podstawy faktyczne wyroku nie zostały przyjęte przez Sąd dowolnie, oparte zostały na całokształcie okoliczności faktycznych, ujawnionych podczas przewodu sądowego w sprawie, co znalazło odzwierciedlenie w prawidłowo sporządzonym, spójnym uzasadnieniu, a wątpliwości skarżącego w tym zakresie mają jedynie subiektywny i polemiczny charakter.

Niezależnie od podniesionych zarzutów, Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej z urzędu uchylił orzeczenia o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych K. D. i L. D. zawarte w punkcie 3 wyroku.

Na gruncie art. 46 § 2 k.k. w razie śmierci pokrzywdzonego, która nastąpiła w wyniku przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, uprawnionymi do nawiązki stają się osoby najbliższe w rozumieniu art. 115 § 11 k.k., ale tylko te, których sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem zarówno K. D. jak i L. D. są osobami dorosłymi, pozostającymi na własnym utrzymaniu, zatem brak jest obiektywnych podstaw dla uznania, iż na skutek śmierci J. D., ich sytuacja życiowa uległa znacznemu pogorszeniu.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 K.k., ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, wnoszę o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Sądowi Rejonowemu w Słupcy do ponownego rozpoznania.	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, bowiem nie dopatrył się błędu w ocenie dowodów przeprowadzonej przez Sąd orzekający, jak również błędu w ustaleniach faktycznych. W świetle prawidłowo ocenionych dowodów i właściwie ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego, sprawstwo i wina oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej uchylił orzeczenia o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych K. D. i L. D., zawarte w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Na gruncie art. 46 § 2 k.k. w razie śmierci pokrzywdzonego, która nastąpiła w wyniku przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, uprawnionymi do nawiązki stają się osoby najbliższe w rozumieniu art. 115 § 11 k.k., ale tylko te, których sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca wobec tych dwóch pokrzywdzonych, bowiem zarówno K. D. jak i L. D. są osobami dorosłymi, pozostającymi na własnym utrzymaniu, zatem brak jest podstaw do uznania, iż na skutek śmierci J. D., ich sytuacja życiowa uległa znacznemu pogorszeniu.	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wina oskarżonego J. S. (1), wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, określonych w kat. B prawa jazdy na okres 3 lat, zaliczenie na poczet ww. środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2017 r. i rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo i wina oskarżonego w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości. Wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz spełni swoje cele prewencyjne i wychowawcze. Zasadne okazało się orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, określonych w kat. B prawa jazdy na okres 3 lat oraz zaliczenie na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2017 r. Sąd nie dopatrzył się przy tym uchybień w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli instancyjnej uchylił orzeczenia o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych K. D. i L. D., zawarte w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>Na gruncie art. 46 § 2 k.k. w razie śmierci pokrzywdzonego, która nastąpiła w wyniku przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, uprawnionymi do nawiązki stają się osoby najbliższe w rozumieniu art. 115 § 11 k.k., ale tylko te, których sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem zarówno K. D. jak i L. D. są osobami dorosłymi, pozostającymi na własnym utrzymaniu, zatem brak jest podstaw do uznania, iż na skutek śmierci J. D., ich sytuacja życiowa uległa znacznemu pogorszeniu.</p>	
--	--

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
<p>4.1.</p>		<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV.	<p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z §15 ust.1 i 3, §11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800), zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. D. i L. D. kwoty po 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe.</p>

7. PODPIS
Marek Ziółkowski Agata Wilczewska Anna Klimas